

delse i Fremtiden ligge i Østeuropa, selv om jeg ingenlunde undervurderer de Vanskeligheder, der vil kunne opstaa omkring Middelhavet og i det fjerne Østen. Skulde Østersøen en Gang blive Krigsskueplads, vilde et Danmark, der alene mellem andre med det ligestillede Stater havde opgivet at yde en alvorlig væbnet Modstand mod Forsøg fra en fredsbrudende Stats Side paa at udnytte dets Territorium, være udsat for den største Fare, og det, der utvivlsomt var tænkt som en Fredsforanstaltning, vilde blive det stik modsatte. Vi prætenderer ikke her i Danmark at have „Nøglen til Østersøen“ i vor Haand, men vor geografiske Beliggenhed er en saadan, at vort Land- og Søomraade ikke kan ligge hen uden Forsvar. Hvis vi da ikke selv vil paatage os den Forpligtelse, som efter international Opfattelse paahviler os, vil andre utvivlsomt gøre det og paa Grund af vor Særstilling anse sig berettiget dertil.“ Og senere hen siger Hr. N. Neergaard: „En Nedsættelse af Forsvarsudgifterne“ — han har nemlig sagt, at hvad der forsvarligt kunde ske af Nedsættelse paa Grund af Prisfald o. s. v., kunde man gaa med til, men „en Nedsættelse af Forsvarsudgifterne herudover bør ikke finde Sted, medmindre Resultaterne af den forestaaende Nedrustningskonference maatte vise, at det kan ske i Forstaaelse med Folkeforbundets øvrige Medlemmer og efter lignende Principper, som anvendes af de øvrige Stater, med hvilke vi er ligestillede, saaledes at vi ikke kommer til at indtage nogen principielt anden Stilling end de.“

Heroverfor anfører den højtærede Forsvarsminister, at 4 Lande har meget mindre Forsvar end Danmark. Ja, det er de tvangsnedrustede Lande, Østrig, Ungarn, Bulgarien og Tyskland, men den højtærede Forsvarsminister er jo dog ikke uvidende om, af hvilken Beskaffenhed den Hær er, som Tyskland har, og hvordan man kan regne med den „Nedrustning“; det er jo en Hær af Befalingsmænd, som vil kunne mangedobles i Løbet af ganske kort Tid ved Hjælp af hele den store uddannede Styrke, Tyskland sidder inde med.

Hvis den Lov, den højtærede Forsvarsminister her har foreslaaet, bliver vedtaget, hvad den jo ikke gør, kan den ikke gøres om. Hvis det var en anden Lov, man vedtog at ophæve — ja vi kan tage omtrent, hvilken Lov det skal være, en social Lov, en Brandpolitilov, hvad som helst —, saa kunde der nok opstaa visse Vanskeligheder i den Tid, man ikke havde Loven, men i det Øjeblik, man indførte den gamle Lov igen, vilde

disse Ulemper snart forsvinde; men hvis den højtærede Ministers Afrustningslov bliver vedtaget, saa har man gjort et Skridt, som ikke kan gøres om. Hvis alt det, som er samlet indenfor vort Forsvarsvæsen af Uddannelse, Videnskab, Tradition, hvis de Institutioner og det Materiel, vi har, bliver splittet, saa vil det ikke være til at samle igen. Man vilde være nødt til at begynde paa bar Bund, hvis de Tider skulde komme, som den højtærede Udenrigsminister jo ikke er blind for kan komme, idet han siger, at man maa have Blik for „Udviklingens Tendens“. Dette Skridt kan ikke gøres godt igen, hvis den ærede Minister faar Held til at gøre det; den Skade, der skete, vilde ikke kunne genoprettes, Danmark vilde for stedse være prisgivet og deklasseret.

Veistrup: Det er jo ikke saa forfærdelig længe siden, vi havde Lejlighed til at beskæftige os med Militærlovene i dette høje Ting. Det er kun godt og vel 3 Aar siden, vi gennemførte den Lov, vi i Øjeblikket lever under, og naar vi nu atter skal beskæftige os med en Ændring af Militærlovene, foreligger der adskillige Grunde til at gaa til en saadan Foranstaltning. Den Ordning, som gennemførtes i 1922, fremkom under ret ejendommelige Forhold. Den var vedtaget med et Mindretal i Folketinget og ganske sikkert vedtaget imod et stort Flertal i Befolkningen; det er der ikke og kan der ikke være nogen Tvivl om. Dertil var den i meget stor Udstrækning kritiseret sønder og sammen af en hel Del Mænd, som havde Lejlighed til at bedømme Sagen, idet de hørte til indenfor Sagkundskaabens Kred. Ordningen var et Resultat af et politisk Forlig, og den ærede Ordfører for Venstre brugte jo ogsaa mange Ord for at — jeg havde nær sagt — bortforklare, at det var et politisk Forlig, som fandt Sted, som i Virkeligheden havde uhyre lidt med det saglige at gøre. Jeg maa i denne Forbindelse føje til, at den Ordning, som da blev vedtaget, og som har været praktiseret i de sidste Aar, efter min Opfattelse er en Ordning, der ikke har nogen Bærekraft i sig. Dertil kommer, at vi efter den Tid har haft et Valg, og at den militære Ordning, som vi fik gennemført, efter at være drøftet paa Valgtribunerne Landet over fik en afgjort Underkendelse ved Valget. Det forekommer mig da, at det, der er foretaget fra Ministeriets Side, ikke er andet eller mere end Valgets Resultat, som her præsenteres for Rigsdagen, og det forekommer mig, at man har en vis moralsk Forpligtelse til, efter at man har været ude til et Valg, ved